

Věc: Rozklad v procesním režimu podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Dne 14. 1. 2026 bylo odvolateli doručeno rozhodnutí ze dne 13. 1. 2026, č. j. 2026/D26000655/11/ÚPV (dále jen napadené rozhodnutí), kterým Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) rozhodl podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů ve věci žádosti odvolatele ze dne 2. 1. 2026 výrokem:

Žádost, ve které se žadatel domáhá kompletní spisové dokumentace vedené k národním zápisům označení původu/zeměpisným označením č. 92 „Bohemia Sekt“ a č. 93 „Bohemia Sekt Rose“ se odmítá s odkazem na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen „InfZ“).

Rozkladové námitky

Odvolatel uplatňuje níže uvedené rozkladové námitky proti napadenému rozhodnutí. Námitky směřují k nezákonnosti postupu Úřadu a k vnitřnímu rozporu výroku a odůvodnění, nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zejména pro absenci přezkoumatelného vypořádání oddělitelných částí žádosti a pro nedostatek důvodů ve vztahu k těmto částem.

Pro přehlednost odvolatel používá označení částí žádosti („Žádost“) takto: A.1 = požadavek na poskytnutí „kompletní spisové dokumentace vedené k národním zápisům č. 92 a 93“ (Žádost, str. 1, část II.A); A.2 = dílčí/konkrétní požadavky vyjmenované v části II.A písm. a)–d) (zejm. přihláška/návrh, rozhodnutí/osvědčení, přílohy/podklady a „spisový přehled ... a metadata“); B–D = další okruhy Žádosti (změny v evidenci, lisabonská registrace AO-740 a výmaz, doprovodné informace pro případ neexistence/skartace; Žádost, str. 1–2, část II.B–D).

1) Neoddělení A.1 od A.2 a B–D; nesoulad výroku a odůvodnění; absence přezkoumatelného testu oddělitelnosti (§ 37 odst. 1 a 3 SŘ; § 12 InfZ)

Úřad ve výroku napadeného rozhodnutí vymezil Žádost výlučně jako požadavek na poskytnutí „kompletní spisové dokumentace ... č. 92 – Bohemia Sekt a č. 93 – Bohemia Sekt Rosé“ a Žádost jako celek odmítl „s odkazem na ustanovení § 2 odst. 3“ (napadené rozhodnutí, str. 1, výrok). Současně však v odůvodnění uvádí, že „posoudil předmětnou žádost o informace, jak co do obsahu, tak i rozsahu

požadovaných informací“ a rekapituluje, že Žádost zahrnovala i požadavky na spisový přehled, metadata, doprovodné informace a další okruhy B–D (napadené rozhodnutí, str. 2–3). Z napadeného rozhodnutí není přezkoumatelné, zda a na základě jakého právního předpisu „pohltil“ pod A.1 i části A.2 a B–D slovy „konkretizuje dokumenty“, „blíže specifikuje své požadavky na jím preferovaný (zásadní obsah) požadovaných informací spolu s preferovanou formou a způsobem jejich poskytnutí“, že je „vázán obsahem žádosti“ a uzavírá: „Dle výše uvedeného má Úřad za to, že žadatel nemá právo na poskytnutí informace v rozsahu celých požadovaných správních spisů či jejich podstatných částí, a to s odkazem na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud žadatel prokáže právní zájem na nahlédnutí do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu, Úřad mu umožní nahlédnout do příslušných spisů v rámci podmínek tohoto institutu. Jak však uvádí zmíněná judikatura, žadatel nemá na takový rozsah informací ze správních spisů nárok na základě žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb.“.

Při materiálně správném postupu měl Úřad Žádost posoudit podle skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 SŘ) a provést test oddělitelnosti: vymezit, zda A.1 (v rozsahu, v němž by šlo o celý správní spis či jeho podstatnou část) spadá do režimu § 38 SŘ jako zvláštní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ, a současně samostatně posoudit oddělitelné požadavky A.2 a B–D v režimu InfZ, včetně možnosti částečného poskytnutí (§ 12 InfZ).

Odvolatel namítá, že Úřad se mýlí, pokud v napadeném rozhodnutí argumentuje, že „činnost povinného subjektu je vymezena rozsahem žádosti o poskytnutí informací a ten je obsahem žádosti v zásadě vázán (§ 4 a § 4a informačního zákona). „Je totiž pravdou, že povinný subjekt je obsahem a rozsahem žádosti vázán pouze v tom smyslu, že je povinen požadavky žadatele vyřídit bezezbytku. Není, ale povinen je všechny vyřídit stejným způsobem“ v povinnosti k § 37 odst. 1 SŘ (srov. bod [57] v žádosti cit. nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20).

Rozhodující je rozsah a obsah Žádosti, nikoli pouhá terminologie („spis“) použitá žadatelem (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, zejména body [11]–[16]; rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106; rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78). Napadené rozhodnutí však oddělitelnost A.2 a B–D přezkoumatelně nevypořádává.

Podle § 68 správního řádu platí: (2) „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, (...) Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“ (3) „V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Současně platí, že právní účinky a zásah do práv a povinností je způsobilá vyvolat pouze výroková část rozhodnutí, nikoli odůvodnění; pouze výrok tedy může být předmětem přezkumu a odůvodnění jej nemůže nahradit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Stejně tak platí, že opravný prostředek je nepřípustný, směřuje-li toliko proti důvodům uvedeným v odůvodnění, aniž by napadal výrokovou část – což potvrzuje, že odůvodnění nemá samostatné právní účinky a nemůže suplovat výrok (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41).

Odvolatel namítá nedostatek výroku napadeného rozhodnutí ve vztahu k částem II.A.2 a II.B–D žádosti. Tím vzniká vnitřní rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí, neboť odůvodnění rekapituluje existenci a povahu požadavků A.2 a B–D, avšak výrok je nijak nevypořádává a redukuje předmět řízení pouze na „kompletní spisovou dokumentaci“ (A.1).

Napadené rozhodnutí je proto pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpor výroku a odůvodnění nepřezkoumatelné.

2) Procesní součinnost a „procesní past“ při odkazu na § 38 odst. 2 SŘ; neposkytnutí minimální evidenční/metadatové vrstvy (§ 4–5 a § 177 SŘ ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ; NSS 10 As 118/2018-53, bod [15])

Úřad v odůvodnění uvádí, že „pokud žadatel prokáže právní zájem na nahlédnutí do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu, Úřad mu umožní nahlédnout do příslušných spisů“ (napadené rozhodnutí, str. 4). Současně však neoznačuje, které konkrétní spisy/spisové uzly jsou „příslušné“, neposkytuje jejich základní identifikátory (spisové značky/ID, vazby mezi spisy, soupis/přehled) a žadateli nedává prakticky použitelné procesní poučení, jak má být § 38 odst. 2 SŘ v dané věci reálně realizován. Takový odkaz na § 38 odst. 2 SŘ zůstává toliko deklaratorní.

Procesní součinnost je přitom korektivem vyplývajícím i z judikatury Ústavního soudu: v nálezu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18 (bod 86), Ústavní soud akcentoval, že pokud je žadatel odkázán na režim správního řádu, musí mu být současně sděleno, jakým způsobem se informace může domoci. V nálezu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, Ústavní soud (bod 58) připomněl, že řízení o poskytnutí informace nemá být „hrou na slepou bábu“; srov. též rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 244/2018-82, a rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2018, č. j. 9 As 257/2017-46, citované tamtéž.

Nadto Úřad sám v napadeném rozhodnutí vychází z judikatury, která při kvalifikaci podání jako (byť jen částečné) nahlížení do spisu vyžaduje procesně vstřícný postup: podle bodu [15] rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53 (obdobně rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2012, č. j. 7 Ans 18/2012-23) v němž NSS dospěl k následujícímu:

[15] Ke stejnému závěru jako rozsudek ve věci 2 As 38/2007 dospěl Nejvyšší správní soud též v rozsudcích ze dne 27. 6. 2012, čj. 9 Ans 7/2012-56, respektive ze dne 13. 12. 2012, čj. 7 Ans 18/2012-23 [„V ust. § 38 správního řádu je upraven jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6)“]. V případě 7 Ans 18/2012 proto neměl povinný subjekt činit jakékoliv úkony podle informačního zákona, ale měl pouze povinnost vyzvat žadatele, který se formálně dožadoval poskytnutí informace poskytnutím kopie správního spisu, k součinnosti a dohodnout s ním způsob a další podrobnosti nahlížení do spisu. Tyto závěry plynou již jen z elementárních pravidel přednosti zvláštní úpravy (zde § 38 správního řádu o nahlížení do spisu včetně eventuálního pořizování si kopií či výpisků) před úpravou obecnou (obecná úprava přístupu k informacím). Stejně rozhodoval Nejvyšší správní soud již předtím ve vztahu k nahlížení do spisu podle starého správního řádu (rozsudek ze dne 27. 1. 2004, čj. 5 A 158/2001-115, č. 204/2004 Sb. NSS).

Žádost přitom výslovně požaduje i evidenční a popisnou vrstvu (spisový přehled/soupis dokumentů, spisové značky a vazby, metadata k dokumentům a doprovodné informace; srov. Žádost, část II.A písm. d) a část II.D). Bez těchto údajů žadatel objektivně nemůže (i) vymezit konkrétní, oddělitelné dokumenty pro režim InfZ, ani (ii) kvalifikovaně směřovat žádost o nahlížení podle § 38 odst. 2 SŘ. Vzniká tak „dvojí uzávěra“: Úřad odmítá InfZ odkazem na § 2 odst. 3, avšak současně fakticky znemožňuje i využití § 38 odst. 2 SŘ. Takový postup je v rozporu se zásadami vstřícnosti a součinnosti (§ 4 a § 5 SŘ), které se uplatní i prostřednictvím § 177 SŘ a v informační agendě též podle § 20 odst. 4 InfZ.

Pokud by Úřad u některých požadavků tvrdil, že dokumenty neexistují nebo byly skartovány, musí postupovat v režimu InfZ přezkoumatelně (zejména podle § 11b InfZ) a poskytnout alespoň doprovodné informace o existenci/uložení/zániku; napadené rozhodnutí takovou úvahu k oddělitelným částem Žádosti neobsahuje (srov. k požadavku přezkoumatelnosti a práci s méně omezujícími prostředky rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 As 104/2021-35, zejména body [18]–[32]).

3) Nesprávné vyhodnocení citované judikatury a selektivní přenos závěrů mimo skutkový kontext; absence legitimního cíle a důvodů odepření

Úřad v odůvodnění opírá odmítnutí mimo jiné o citaci bodu [16] rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39, k tzv. „kouskování“ žádostí (napadené rozhodnutí, str. 4). Tento judikaturní závěr však míří na obcházení kritéria rozsahu u žádostí fakticky směřujících k získání celého spisu nebo jeho podstatné části; nelze jej vykládat tak, že Úřad není povinen provést test oddělitelnosti a vypořádat oddělitelné požadavky, zejména evidenční/metadatovou vrstvu.

Úřad současně přenáší argumentační schéma o „obcházení“ zvláštní úpravy z rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, který vycházel ze specifického kontextu dozorového spisu ČNB a výslovné zákonné výluky nahlížení dle § 45 odst. 1 věty druhé zákona o ČNB. V projednávané věci však Úřad žádnou srovnatelnou sektorovou výlukou ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ netvrdí ani neidentifikuje; tím spíše nemůže být „obcházení“ univerzálním důvodem pro odmítnutí i oddělitelných požadavků.

Ustálená judikatura NSS naopak připouští, že i osoba mimo § 38 odst. 1 a 2 SŘ může podle InfZ žádat o konkrétně vymezené dokumenty či konkrétní informace, které jsou součástí správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106; rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017-48).

Napadené rozhodnutí však korektivy vyplývající z citované judikatury neaplikuje: nevypořádává oddělitelné části Žádosti, neidentifikuje žádný konkrétní legitimní cíl (ochrana práv třetích osob, veřejný zájem apod.) a neuvádí, proč by i oddělitelná evidenční a metadatová vrstva měla být vyloučena. Tím je rozhodnutí zatíženo vadou nesprávného právního posouzení i nedostatkem důvodů; omezení práva na informace tak není přezkoumatelně odůvodněno jako nezbytné a přiměřené (čl. 17 odst. 4 Listiny; srov. též rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 As 104/2021-35, body [18]–[32]).

Procesní návrh dle § 16 odst. 4–5 InfZ

Odvolatel navrhuje, aby předseda Úřadu průmyslového vlastnictví při rozhodování o rozkladu využil postup podle § 16 odst. 4–5 InfZ, tj. aby si – není-li zřejmé, zda jsou dány důvody pro odmítnutí – vyžádal od povinného subjektu doplnění spisu o podklady nezbytné pro přezkum a současně o tomto doplnění neprodleně informoval odvolatele a umožnil mu vyjádřit se k doplněným podkladům.

Za takové nezbytné podklady je třeba považovat zejména identifikaci všech relevantních spisů a spisových uzlů vedených k zápisům č. 92 a 93 a k související agendě (včetně vzájemných spisových vazeb), soupisy spisů a základní metadata a doprovodné informace, z nichž bude patrné, jaké dokumenty jsou ve spisech vedeny, kde jsou uloženy a zda (a proč) některé dokumenty případně chybí.

Tyto identifikátory (spisové značky/ID, spisové uzly, vazby mezi spisy, soupisy a metadata) představují oddělitelnou evidenční vrstvu, která umožní žadateli kvalifikovaně rozhodnout, zda a v jakém rozsahu uplatní další postup v režimu InfZ (konkrétní dokumenty/informace), anebo zda je namístě domáhat

se širšího přístupu cestou § 38 odst. 2 správního řádu; nelze proto současně odkázat žadatele na § 38 SŘ a zároveň mu tuto minimální evidenční vrstvu neposkytnout.

Po doplnění podkladů a jejich projednání s odvolatelem odvolatel navrhuje, aby předseda ÚPV postupoval podle § 16 odst. 5 InfZ a v rozsahu, v němž neshledá zákonné důvody pro odmítnutí, zrušil napadené rozhodnutí, řízení v tomto rozsahu zastavil a současně povinnému subjektu nařídil poskytnout požadované informace alespoň v oddělitelné části (zejména A.2 a okruhy B–D) ve lhůtě dle § 16 odst. 5 InfZ (nejvýše 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí povinnému subjektu), případně s nezbytnou redakcí podle § 12 InfZ.

Současně odvolatel navrhuje, aby předseda ÚPV povinnému subjektu výslovně uložil procesně konzistentní postup pro část žádosti, kterou by bylo možné materiálně podřadit pod § 38 správního řádu (A.1): postupovat podle správního řádu, poskytnout žadateli potřebnou součinnost a dohodnout s ním způsob a další podrobnosti nahlížení do spisu, jak vyžaduje judikatura NSS (rozsudek č. j. 10 As 118/2018-53, bod [15]).

Tento přístup odpovídá zásadám vstřícnosti a procesního vedení (§ 4 a § 5 správního řádu) i povinnosti pomoci odstranit vady podání (§ 37 odst. 3 správního řádu); v režimu InfZ se promítá též do výzvy k upřesnění žádosti (§ 14 odst. 5 písm. b) InfZ ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ).

Odvolatel (pro procesní opatrnost) žádá, aby povinný subjekt i nadřízený orgán posoudily toto podání podle jeho skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ). Pokud nadřízený orgán dospěje k závěru, že ve vztahu k částem II.A.2 a II.B–D nejde o přezkum vydaného rozhodnutí, nýbrž o nevyřízení žádosti (tj. že po uplynutí lhůty nebyla poskytnuta požadovaná informace a zároveň nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti), navrhuje odvolatel, aby bylo toto podání v uvedeném rozsahu posouzeno i jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. (Je-li podání v části posouzeno jako stížnost, § 16a odst. 6 písm. b) InfZ výslovně umožňuje, aby nadřízený orgán povinnému subjektu přikázal žádost vyřídit, a zároveň – pokud nejsou důvodné pochybnosti – postupoval obdobně podle § 16 odst. 5 InfZ (tj. apelačně přikázal poskytnutí informace).